

er saa Meget, der taler derfor, at jeg havde næret det Saa, at dette Forhold dog muligvis kunde blive taget under Overveelse. Det følger af sig selv, at man ikke uden videre kunde bevilge et Tillæg til alle Pensioner, men at Enhvers Forhold maatte gjenneaa en Undersøgelse, saaledes at Enhver, der enten var kommen i en anden Stilling, eller hvis Formuesforhold gjorde det uundværdigt, ikke kom i Betragtning, medens kun de bleve understøttede, for hvem der virkelig var Nød og Trang tilstede. Det er den Opfattelse, jeg har næret, og jeg har som sagt hørt det Saa, at den muligvis vilde blive delt af Flere, men som Sagerne nu staa, erkjender jeg fuldt vel det Frugtesløse i at ville anbefale Andragendet yderligere, og jeg har kun udtalt mig for saa at sige at lette mit Hjerte.

Bille: I Forening med min ærede Nabo, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad), som af særlige Grunde ikke ønsker at overvære denne Forhandling, har jeg tilladt mig at stille et Forslag vedrørende et Forhold, som er berørt i Betænkningens Nr. 43. Dette Forslag gaar ud paa, at et Andragende skulde henvises til Krigsministeren, men et Andringsforslag dertil, som er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad), forandrer Ordet „Krigsministeren“ til „Finantsministeren“, idet det er blevet anset for rigtigere at foretage Henvisningen til denne Minister, og jeg tør derfor anse det for berettiget, at jeg paa det nuværende Stadium omtaler dette Forslag. Det angaar et Tilfælde, som vistnok vil erkjendes af Alle, der blot have læst, hvad Betænkningen siger derom, for at være i særlig Grad haardt og ubilligt for den Paagjældende. Det er en nu 70 Aar gammel Mand, svag og afsædlig, som efter 43 eller 44 Aars Tjeneste i forskellige Stillinger er affædiget med en Pension af ialt 104 Rigsdaler. Hans Forhold er det, at han efter at have tjent i 19 Aar i Militæretaten og være afgaaet derafra med den nævnte Pension nogen Tid efter blev ansat som Bud ved Garnisonshospitalet med en Løn af 150 Rd., og det var baade Direktionens og hans Forudsætning ved Ansættelsen, at disse 150 Rd. vilde blive at lægge til hans Pension. Man havde nemlig ikke været tilstrækkelig opmærksom paa en Lovbestemmelse, der den Gang var ny, den i Betænkningen citerede Lov af 9de April 1851, i hvis § 7 er bestemt, at Pension bortfalder, naar en Pensioneret

ansættes paany af Regjeringen. Den paagjældende Mand blev nemlig indstillet af Direktionen til Ansættelse, og Ministeriet billigede hans Ansættelse som Bud. Følgen deraf var, at hans Pension maatte bortfalde i Genhold til Lovens Bestemmelse, og at han altsaa i hele sin lange Tjenestetid, der oversteg 20 Aar, kun oppebar en Lønning, der udgjorde Forstjellen mellem hans Pension, 104 Rd., og 150 Rd. som Budløn, at altsaa kun 46 Rd. blev tillagt til hans Pension. Da man siden blev opmærksom paa dette Forhold, søgte man at hjælpe paa Lovens Forstaaelse og paa Ubilligheden i andre Tilfælde derved, at man undlod at lade Regjeringen direkte foretage denne Art Udnævnelser, og der er ansat siden 1852 et ikke ganske ringe Antal med den her omtalte ligestillede Personer i tilsvarende Embeder eller Bestillinger, som have været i Stand til at erholde baade Pension og ny Løn, idet man har indskrænket sig til at tage Ministeriets Approbation paa, at en saadan Post maatte besættes uden at nævne den Paagjældende. Det vil ses, at det er en blot og bar Bogstavforstjæl, en aldeles formel Forstjæl, og det er underligt nok, at medens man ellers i vore Lønnings- og Pensionslove gaar ud fra, at en Ansættelse af Ministeriet skal have større Værd end en Ansættelse af en underordnet Autoritet, saa er ved dette specielle Tilfælde det blevet til Skade for den Paagjældende, at Udnævnelserne er stadfæstet af Ministeriet. Efter at han har tjent i disse mange Aar som Bud, som sagt, med dette ringe Tillæg til sin Pension, er han nu gaaet af. De forskellige Forsøg, han har gjort i sin Tjenestetid paa at faae sin Stilling forbedret, ere mislykkede, og jeg maa tilstaa, at det undrer mig, at man ikke har været saa praktisk at finde en Form, under hvilken man kunde hjælpe ham paa et tidligere Stadium, hvilket den paagjældende Bestyrelse af Garnisonshospitalet stadig har haft god Villie til — man havde jo ikke behøvet Andet end at skaffe ham hans Afkød og ansatte ham paany, saa vilde han have opnaaet de samme Fordele, som Andre have haft i lignende Forhold. Nu søgte man at skaffe ham en Pensionsforhøjelse, idet han nemlig, og som det synes, ikke uden Billighed, gjør gjældende, at naar han for nogle og tyve Aar siden efter 19 Aars Ansættelse fik en Pension af 104 Rd., vilde det ikke være ubilligt, om han, efter i 22 Aar paany at have tjent godt og tro, fik en Pensionsforhøjelse. Om Bestaffenheden af hans